

РЕШЕНИЕ

№ 12774

гр. София, 24.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 09.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **3688** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.86 - чл.92 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145–чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Д. В. П., [дата на раждане] в [населено място], К. д'И., гражданка на К. д'И., семейно положение-неомъжена, религиозна принадлежност: християнка-католик, Л. срещу Решение 4780/25.03.2024г., издадено от председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно поради допуснати при неговото издаване съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с материалният закон. В жалбата се твърди още, че административният орган неправилно и необосновано е преценил, че спрямо бежанската и история са неприложими принципите залегнали в нормата на чл. 8 и 9 от ЗУБ. От друга страна в административният акт не е направен никакъв анализ на актуалната обстановка в К. д'И., която да е във връзка със заявените от Д. П. обстоятелства във връзка с принадлежността и към определена социална група и преживяното в М. Твърди се още, че пропускат на административния орган да събере нужната информация и да отчете възраженията и обясненията на жалбоподателката във връзка със страха от преследване в страната и на произход, представляват съществено нарушение на производствените правила и рефлектира върху ефективността на нейната защитата. Твърди се за нарушения на

чл.35 и чл.36 от АПК в хода на административното производство.Жалбоподателката моли съда да отмени Решение №4780/25.03.2024г. на председателя на ДАБ - МС със законните последици.

В о.с.з. проведено на 09.07.2024г. жалбоподателката не се явява,представява се от процесуалният и представител адв. П.,същата поддържа жалбата на посочените основания,моли решението за бъде отменено.

Ответникът председателят на ДАБ при МС,редовно призован,се представява от юрисконсулт-Х.,който оспорва жалбата и развива доводи за неоснователност на същата.

СГП-изразява становище за неоснователност на жалбата.

По фактите:

С молба вх.№УП22578/11.10.2023г./л.53/подадена до ДАБ - МС, Д. В. П., гражданка на К. д'И. е поискала от властите в Република България закрила.С регистрационен лист рег.№УП22578/11.10.2023г. чужденката е регистрирана в ДАБ с имена – Д. В. П. [дата на раждане] в [населено място],К. д'И.,гражданка на К. д'И.,семеино положение-неомъжена,религиозна принадлежност: християнка-католик.

На 21.12.2022г. Д. В. П. е получила срещу подпис копие от Указания рег.№УП22578/11.10.2023г. относно правата и задълженията на чужденците,подали молба за закрила в Република България, в превод на езика –„френски“,ведно с приложен Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молби за статут с приемни в ДАБ при МС.

С декларация на основание чл.30,т.3 ЗУБ рег.№ УП22578/11.10.2023г. Д. В. П. е декларира под наказателна отговорност по чл.313, ал.1 НК,че е родена на [дата на раждане] в [населено място],К. д'И.,гражданка на К. д'И..

Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер А. BR112C2212210001(рег. УП22578/11.10.2023г.) на чужденец с имена Д. В. П.,дата на раждане, дата на снемане на дактилоскопните отпечатьци - 06.10.2023г./л.42/

С декларация Д. В. П. е декларира,че е съгласна да бъде обработвана информация относно личните и данни, които са необходими в производството за предоставяне на международна закрила и администраторът на лични данни има право на достъп до тях.Декларацията и е преведена на френски език,разбрала е съдържанието й ,като е подписала доброволно.

С протокол рег.№УП22578/14.11.2023г. е удостоверено провеждане на интервю с Д. В. П.,от интервюиращия орган на ДАБ–МС-К.И. на 14.11.2023г. от 9.10 ч. до 10.10ч./л.27-29/В началото и е разяснено, че основната му цел е да се изяснят причините, поради които е напуснала страната си и е подала молба за закрила в Република България.Уведомена е,че за представянето на неверни данни или умишлено заблуждаване на служебно лице носи наказателна отговорност по чл.313,

ал.1 НК. Д. В. П. е предупредена, че на това интервю ще бъде направен аудиозапис. Изразила е съгласие в него да участва като преводач от езика „френски“ С. Д. и е потвърдила, че разбира добре смисъла на думите в превод от този преводач. Запитана съществуват ли пречки от здравословен и психичен характер, заради които интервюто да не може да се проведе, е отговорила, че се чувства добре. Потвърдила е данните, съобщени при попълване на регистрационния лист. Заявява, следното : „Напуснах К. Д'И., през 2014г. легално с паспорт за М., след това легално заминах за М. и накрая се установих в М.. Там получих в паспорта си българска виза и пристигнах тук. Аз си подновявах моят паспорт в нашето посолство в М.. Взех самолет от М. до България и пристигнах на летището в [населено място], на 04.10.2023г.“ Чужденката твърди, че не е омъжена има приятелка, която живее в М., няма брак с нея. От пет години живеeli заедно в М., в [населено място], запознали се през 2019г. и останала с нея докато не напуснала М. и не дошла в България твърди, че е лесбийка. Заявява, че още от детска възраст имала увлечение към лица от нейния пол. Първоначално живеела в К. откъдето била нейната майка, но била изгонена от своя втори баща, който бил разбрал, че тя харесва жени. През 2011г. се зърнала в К. д'И. и там започнала интимна връзка с жена на име Куаку М. Според думите на кандидатката, тя живеела при своя вуйчо и един ден неговите деца я изненадали, когато била интимна със своята приятелка. Чужденката твърди, че вуйчо ѝ се скарал с нея, обвинил я, че е член на секта и дори я набил. След тази случка молителката заявява, че се преместила да живее приятелката си. Посочва, че нейни приятели я били посъветвали да напусне страната, защото много такива като нея имали проблеми заради своята сексуална ориентация и били изпращани в затвора. В края на 2014г. тя напуснала страната си на произход и се преместила да живее в М.. Според думите ѝ докато живеела в М., през 2015-2016г. в САЩ бил нападат бар в който се събирали хора с различна сексуална ориентация. Молителката и нейни приятели в М. решили да излязат на протест с цел да защитят своята кауза и лицата с различна сексуална ориентация. По време на демонстрацията се появили фотографии и заснели протестиращите, като чужденката твърди, че нейната снимка се получила най-добре и затова била разпознаваема навсякъде в страната и това и създавало проблеми с жители на М.. Също така чуждата гражданка разказва, че през месец декември 2019 г. тя била на гей парти и след като си тръгнала с мъжете от партито, група мароканци ги били нападнали, като тя била изтеглена в храстите, пребита и изнасилена, а накрая допълва, че половите ѝ органи били залети с бензин. Кандидатката разказва, че в родната си страна била заплашена от роднините си със смърт и поради това не може да се завърна там. Също, че иска да живее на спокойно място, където да практикува своето сексуално поведение и да работи в България./л.30/

Протокол рег. №УП22587/14.11.2023г. е подписан с това съдържание от интервюиращия орган на ДАБ-МС, провел интервюто, участвалият в него преводач и чужденката, която е потвърдила, че текстът и е бил преведен на разбираем език – френски, не са съществували комуникативни пречки по време на интервюто, добре разбира смисъла на написаното и няма възражения по него.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна

дейност“ на ДА–МС,относно актуалната обстановка в К. д'И./л.13-15/.

С оспореното решение №4780/25.03.2024 на председателя на ДАБ на Д. В. П.,на основание чл.8 и чл.9, вр. чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в К. д'И. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС и в контекста на разширенията, дадени в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 г. относно тълкуването на чл.15, б.”в” от Директива 2004/83/ЕО.

В хода на делото ответникът допълни административната преписка със справка вх. №ЦУ1572/03.07.2024г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка на Дирекция „Международна дейност“–ДАБ относно актуалното положение в К. д'И. и справка за Кралство М. с вх.№ЦУ1268/10.05.2024г.

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на 04.04.2024г. жалбата е депозирана на 10.04.2024г.,чрез ДАБ.

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Д. В. П. е чужденец по § 1, т.1 от ДР на ЗУБ - не е българска гражданка,не е гражданка на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария.

На Д. В. П. е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила,видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да и се предостави международна закрила.

Производството за Д. В. П. се явява образувано с регистрирането на нейна молба.Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел III ЗУБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и 4 ЗУБ на Д. В. П. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение №4780/25.03.2024г.е издадено в писмена форма – чл.9, ал.1 от Директива

2013/32/ЕС; мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата – чл.59, ал.1 и ал.2, т.4 АПК вр. чл.9, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му по произход по § 1, т.9 от ДР на ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни притеснения от преследване, основани раса, религия, националност, политическо мнение и/или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Д. В. П. не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното.

В качеството и на гражданка на К. д'И., която пребивава на територията на Република България, е чужденка – гражданин на трета държава, намираща се извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл.2, б.“д“ от Директива 2011/95/ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г.

Декларираните от Д. В. П. при регистрацията по чл.61, ал.2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл.4, ал.1 от Директива 2011/95/ЕС в подкрепа на молбата и за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата за произход - чл.4, ал.3, б.“а“ от Директива 2011/95/ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване-чл.4, ал.3, б.“б“ от Директива 2011/95/ЕС. Заявленията на Д. В. П. пред ДАБ - МС във връзка индивидуалното и положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснала К. д'И. впоследствие и Кралство М., защото е била преследвана, в т.ч. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения - чл.4, ал.3, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Наличието и основателността на опасенията следва да бъдат преценени въз основа на информацията, предоставена от чужденеца в хода на образуваното административно производство, като се вземат предвид всички доказателства, в случай, че разполага с такива и като се отчете какво е естеството на преследването и неговият интензитет, дали последното води до нарушаване на основни права на човека.

Анализът на фактите, изложени от жалбоподателката в хода на проведеното с нея интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и настоящото производство сочи на извода, че по отношение на нея не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В хода на административното производство няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо нея действие или съвкупност от действия на преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в К. д'И. и М. В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденката преследване по на чл. 8,

ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". Действително, в Решение на Съда на ЕС от 7 ноември 2013 година по съединени дела C-199/12 – C-201/12 по отправени преюдициални запитвания е прието за безспорно, че сексуалната ориентация на дадено лице представлява характеристика, до такава степен съществена за неговата идентичност, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от нея. Прието е също, че член 10, параграф 1, буква "г" от Директива 2004/83/ЕО следва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Прието е и че предвиденото от законодателна разпоредба наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия, е възможно само по себе си да представлява акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, ако то действително се прилага в приелата такова законодателство страна на произход. В случая не са налице такива данни.

Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Според ал. 5 на чл. 8 от ЗУБ, действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 – 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

В случая не се установява на оспорващата да са били нарушени основни човешки права до такава степен тежки по своето естество или повторяемост за да се приеме, че е налице преследване по смисъла на относимите правни норми. Освен това, принадлежността към определена социална група, сама по себе си не е достатъчно основание за да се приеме, че е налице преследване на дадено лице, а оттам и да се предостави статут на бежанец на това лице.

Както правилно е посочил АО в решението си, представените в хода на производството доказателства и бежанска история на жалбоподателката е противоречива. От проведеното на интервю са установени редица противоречия, като например, че макар да твърди, че е участвала в митинги в подкрепа на хората с различна сексуална ориентация и че била заснета от фотограф, като снимката и станала достояние на всички и това породило проблеми с мароканската общност. Същевременно въпреки заявените проблеми те не са ѝ попречили да живее в М. в продължение на девет години, без да е била съдена задържана или арестувана от когото и да

било и по - конкретно спрямо кандидатката не си били предприемани каквито и да било действия свързани с нарушаване на нейните човешки права от страна на официалните власти. Също така молителката твърди, че за нанесения побой и последвалото изнасилване, те могат да бъдат окачествени като неправдоподобни и като такива не следва да се приемат с кредит на доверие.

Предоставената от жалбоподателката бежанска история е противоречива и нелогична, поради което се приема за недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила. Същите не дават основание за се приеме, че търсещото закрила лице е било обект на преследване в страната си на произход по причините, посочени в ЗУБ. Както и , не се установи по делото наличие на опасения от преследване, основаващи се на събития, настъпили, след като чужденката е напуснала държавата си по произход, или на дейност, извършена от нея след отпътуването и, както и че тази дейност представлява израз или продължение на убежденията или ориентацията, изразявани в К., К. д'И. или в М., по смисъла на чл. 8, ал. 6 от ЗУБ.

Д. В. П. е напуснала доброволно и легално последователно К. д'И., К. и М., като не се установява наличието на препятствие за завръщането и. Не е призовавана, не е водено срещу нея криминално разследване, заради сексуалната и ориентация или друго поради политическите и убеждения. Съгласно глава II, В. 2. с /Дискриминация/ параграф 54 от Наръчник по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец в съответствие с Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и протокола за статута на бежанците от 1967г., лицата, към които отношението е по-неблагоприятно, не са непременно жертви на преследване. Само при определени обстоятелства дискриминацията се превръща в преследване. Това става, когато дискриминационни мерки водят до значителни вредни последствия за съответното лице, като например, сериозни ограничения на правото му да изкарва прехраната си, да изповядва религията си, да има достъп до съществуващите образователни заведения. Самата принадлежност към определена социална група не е достатъчно съществено основание да се иска статут на бежанец/т.79 от Наръчника за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН/. За да бъде предоставен такъв статут, не е достатъчно определен вид преследване да е характерно за дадена страна поначало, а следва преследването да е насочено конкретно **спрямо търсещото закрила лице**. В конкретния случай не са налице доказателства, че спрямо нея е имало преследване или съществува риск от преследването и в бъдеще, по причини, посочени в ЗУБ. Обосновано и правилно ответният национален административен орган е счел, че деклариранията от **Д. В. П.** причина да напусне К. д'И. е личен, и е извън обхвата по ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, т.2 и т.33 ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл.2, б. "е" вр. чл.15, б. "а", "б" и "в" от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако

бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (*‘real risk’*) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (*‘serious harm’*) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. В решението си административният орган е приел, че за жалбоподателката не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ/л. 12-13/

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на АО и неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията в ЗУБ. В разглеждания случай търсещата закрила въобще не е навела като причина за напускането на страната си по произход наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унижително отношение, или наказание. Безспорно в проведеното интервю жалбоподателката не е направила изявления в подобен смисъл, а наред с това и изрично е заявила, че не е била осъждана, не е имала проблеми с официалните власти. Изтъкнатите доводи/л. 30/, че не е имала проблеми в К. д'И., но предполага, че би имала със своите роднини не попадат в предметния обхват на ЗУБ.

Третата причина за предоставяне на хуманитарен статут - тази по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът също не приема за налична по отношение на оспорвания. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО на Съвета от 13.12.2011г. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (отм.); Съдът на Общността (голям състав) е постановил, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да

представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Действително понастоящем с Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текста на чл. 15 от последната е преповторен в текста на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз е запазило своето значение. Административният орган на основание чл. 21, т. 6 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, което включва обща географска, политическа, икономическа и културна информация, както и информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се е позовал на фактите, изложени в справка относно К. д'И. на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган и в кръга на правомощията му, поради което представлява официален писмен свидетелстващ документ, удостоверяващ, че лицето, което го е издало, при извършената от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в него. Наред с това, по делото не са налице никакви други доказателства, които да опровергават по съдържание информацията, цитирана в изготвената справка. Следва да се има предвид, че решаващият орган няма задължение да изследва всички възможни източници на информация, съдържащи данни за страната на произход на търсецо закрила лице.

Разрешенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (понастоящем чл. 15б"в" от Директива 2011/95/ЕС), се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че гражданно лице поради самия факт на пребиваване там е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

При подробен анализ на Справка с вх. № ЦУ-1572/03.07.2024г. съдът намира, че на територията на К. д'И. не е налице въоръжен конфликт. Сигурността на

държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в К. д'И. става ясно, че ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, АО правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

Не се установява да са налице и останалите основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК, така както се твърди в жалбата. Административният орган е изпълнил задълженията си и е проверил доколко субективните опасения на жалбоподателката от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни. Обсъдена е обстановката в К. д'И., данните от справката на ДАБ съвпадат с отразеното в решението на Председателя на ДАБ, изводите на последния, че по отношение на жалбоподателката не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съдът приема, че с оглед установената бежанска история на жалбоподателката материалният закон в случая е спасен – отхвърлянето на молбата на **Д. В. П.** за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 ЗУБ. По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение №4780/25.03.2024г. издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК вр. чл. 91 ЗУБ.

Жалбата е неоснователна и такава следва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 АПК вр. чл. 91 ЗУБ.

Водим от горното, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Първо отделение, 34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Д. В. П.**, [дата на раждане] в [населено място], К. д'И., гражданка на К. д'И., семейно положение - неомъжена, религиозна принадлежност: християнка-католик, Л. срещу Решение №4780/25.03.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ - МС), с което на основание чл. 75,

ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ и е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

съдия: